

Nomenament del Dr. Mosès Broggi com a membre Honorari de la Societat Catalana de Cirurgia

A. Sitges-Serra

President de la SCC

Tot plegat, la història de la cirurgia contemporània comprén unes sis generacions de cirurgians que cobriren la distància de pocs més de segle i mig entre Lister i els MIR actuals. És, per tant, una història encara abastable, especialment per aquells cirurgians de les generacions centrals, la vida dels quals quasi s'ha expandit des de la cirurgia antisèptica a la cirurgia laparoscòpica o del trasplantament d'òrgans. Moisès Broggi, possiblement el primer cirurgià centenari, en seria el cas paradigmàtic i, en podriem dir únic. És a més, testimoni vivent del canviant entorn social i polític en el que s'ha desenvolupat la cirurgia a casa nostra des de pràcticament la Dictadura de Primo de Rivera fins el tripartit, des del naixement de la cirurgia catalana com a apèndix dels lideratges europeus fins la seva consolidació en l'escena internacional.

Moisès Broggi, o millor dit Brog-gi, com caldria pronunciar en estricta concordància amb el cognom dels seus avantpassats italians, és avui entre nosaltres per rebre la més alta distinció de la Societat Catalana, la de Membre Honorari. Certament haver arribat a la centena tot i fent de cirurgià és ja una proesa, i aquest deganat de la cirurgia catalana justificaria sobrerament la distinció però, bromes apart, no és aquesta la seva única ni principal raó.

N'és també una altra la seva extensa dedicació professional i la seva bonhomia com a metge, que han fet d'ell una persona estimada pels milers de pacients que han passat per la seva consulta. Estic segur que al final d'una vida intensament dedicada a la nostra difícil professió, del que estarem més satisfets, més enllà dels honors i de la ciència, és de l'ajut que hem pogut prestar a persones concretes en circumstàncies més o menys dramàtiques però sempre crítiques, en que ningú més que un cirurgià podia fer-ho. Aquesta satisfacció és fa palesa en els escrits del Dr. Broggi i es troba darrera del seu somris de bondat provecta.

Tampoc acaben aquí les raons de la distinció que els socis de la SCC atorguen avui al Dr. Broggi. La història de la cirurgia de la hipertensió portal a casa nostra no es pot explicar sense tenir en compte la seva tasca pionera en la introducció en el nostre medi de la derivació porto-cava, una intervenció aleshores salvífica pel dramàtic i sovint letal

síndrome de la hemorràgia per varices esofàgiques, una intervenció que, per quasi dos dècades, va ser l'estàndar d'or per aturar el sagnat esofàgic massiu en el pacient cirròtic. N'hi hauria encara una mini-raó biogràfica per aquest premi que lliga la generació Broggi, segona en la història, amb la meva, la quarta, nascuda al voltant dels anys cinquanta. Un dels pocs però clars records que tinc de la meva primera infantesa, és acompanyar al pare a visitar als seus pacients a la Clínica Provença. Anàvem amb un cotxe SEAT de primera fornada que ell aparcava en un pati interior que comunicava l'entrada de la Clínica amb el carrer Provença. Dintre del cotxe jo esperava que el pare acabés i demanava que sortís amb el somrís els llavis. Aquella era la clínica per antonomàsia del Dr. Broggi i allà s'operaren els primers casos de derivació porto-cava que, quan venien d'hospitals públics, com per exemple els enviats per en Agusti Pedro Pons, eren intervinguts a costa de la butxaca del propi Dr. Broggi. El meu pare ho sabia, i quan, ja més gran, pogué jo fer-me càrrec del que aixó va representar vaig compartir amb ell el respecte pel nostre homenatjat d'avui.

N'hi ha, finalment, una raó realment honorífica per aquesta distinció. Al 1966 en M. Broggi va ser rebut a la Reial Acadèmia de Medicina, al 1981 va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i enguany ha estat homenatjat pel Col·legi de Metges. Així doncs, el Dr. Broggi sembla haver exhaurit el cabal de premis possibles. Però el nomenament com a Membre Honorari premia per sobre de tot la seva dignitat. Tots sabem que com a cirurgià compromès en el bandol republicà, en Moisès Broggi va patir l'ostracisme i la indiferència més o menys amable dels vencedors. En Borges deia que el temps investeix als vençuts d'una dignitat que mai podran tenir els vencedors. I és per aixó que el temps ha posat les coses el seu lloc. Potser, el temps és la forma que revesteix als nostres ulls la justícia divina i en aquesta escala poc importen dècades o segles. Qui sap si al Dr. Broggi li ha estat concedit més d'un segle de vida per poder ser avui aquí entre nosaltres i rebre aquesta distinció que per arribar tard és doblement merescuda.